

aangeraden mij dat te zeggen? . . . . Je zei daar zoiets van dat 't dat niet alleen was. . . ."

„Ja jongen, zoo is 't, hij vond 't nu zoo maar beter. Onze vriendschap lossen maken vóór het eigenlijke afscheid, zou dát makkelijker maken, vond-ie." En met de oude spot: „En vergeet dus vooral niet, om je voeten en al die wildgeworden cellen te waarschuwen, dat ze je niet meer hierheen zullen voeren, want, zie je, ik zou hier graag blijven komen: hier in de „hel" komt niemand me zoeken. En zoo blijf ik dan ongestoord met mijn gedachten en mijn hoop — ja heusch hóóp, daar kan je gerust op zijn, jongen," zei ze hartelijk.

„Ik ben onmachtig," fluisterde hij voor zichzelf heen „ónmachtig. . . ."

Dan, na een korte poos, met een geweldigen opzwaai van al zijn energie en zijn gelaat forceerend tot een glimlach: „Toch kon die berekening van jou wel eens zeer faliekant uitkomen: in de hemel gaat zoo'n góeie, liéve engel in de menigte verloren, maar in de hel. . . . daar zoeken al de verdoemden haar op." Ze lachte op door haar tranen: „Zóóis 't goed, zóó moest ons afscheid zijn, nu ben je weer mijn oude, lúchtige hofmaker en flirt. . . . o, wat 'n ideale cavaliere servente gaat er aan jou verloren. . . . En nu. . . . moet je maar gaan, Anthony, over een kwartier moet ik-zelf naar de hal." Hij reikte haar berustend de hand. Maar zij, die vasthoudend, hief hoog de hare en bood haar hem met een gracelijke beweging van het teere polsgewricht tot een afscheidskus. En néérhoudend zijn ontroering, drukte hij er heel eerbiedig en licht zijn lippen op. Die stille, zuivere glimlach van het gelaat vóór hem, flitste het in een ontroerend toekomstvermoeden door hem heen, zou hij wel nooit vergeten. „God zegen je, Justine," stamelde hij nog, wendde zich af, en liep zonder om te zien het veld af, de laan door, naar huis.

Er kwamen nu moeilijke dagen voor Anthony. . . . Justine was niet aan het avondmaal gekomen. . . . Men vertelde dat ze „verhooging" had. En dien nacht doorleefde Anthony afgrijselijke uren; een wroeging, die het bloed opdreef tot een worgende hitte en die hem de vuisten deed ballen in een spierwringing van wanhoop, maakte zich álmachtig in borst en hoofd, als een helsche innigheid. Als aan het bed gebonden, tot bijna-roerloos-zijn gedwongen door het onwrikbare besef, zijn kamergenoot niet te mogen verontrusten, tastten zijn wijd-open oogen, blind-geslagen door het kamerduister, onbewust en vergeefs naar afleidende en bevrijdende beelden uit het niet-ik, die schat van hulp, onbereikbaar tot den morgen. En aldoor keerde en wendde hij het hoofd, als in een vergeefsche vlucht voor de spits dier ééne ínborende gedachte: als zij weer ziek wordt. . . . als 't weer acuut wordt door die opwinding vanmiddag. . . . Hoe kón 'k 't zoo ver laten komen. . . . ik had 't moeten voorzien. . . . ik had 't móeten voorzien, — Het dagen van den ochtend merkte hij niet meer. . . . Het was al laat, toen